

По синьото небе плаваха голѣми бѣли облаци. Пчели брѣмчаха. Изъ градинитѣ се носѣше детски смѣхъ и глъчка. Приготвяше се празникътъ на децата. Най-после дойде и той. Въ чиста слънчева сутринь, когато Славчо още не се бѣ събудилъ, на балкончето до неговата стая отъ всички стрѣхи, дървета и покриви запрелитаха птичета и кацаха подървенитѣ прѣчки, като че се нанизваха. Посрѣдъ врабцитѣ стърчаха дветѣ гургулици, а предъ всички като началникъ стоеше Чикъ-Чирикъ. Изведнажъ той вдигна глава и даде знакъ. И цѣлата врабчова дружина запѣ въ хоръ:

Дживъ-дживъ-дживъ!
 Нека си ни живъ!
 Още сто години!
 Славчо нашъ, сънливъ!
 Чуй ни, погледни ни!
 Дживъ-дживъ-дживъ!
 Ти си нашъ връстникъ, —
 веселъ и игривъ.
 Чикъ-чирикъ-чирикъ!
 Дживъ-дживъ-дживъ!
 А дветѣ гургулици продължиха:
 Гу-гу-гукъ! Гу-гу-гукъ!
 И ние сме тукъ!

И въвъ твоя честъ
 всички пѣемъ днесъ.
 Нѣма празникъ другъ,
 толкова щастливъ!
 Гу-гу- гукъ!
 Дживъ-дживъ-дживъ!
 Нека си ни живъ!
 Презъ това време Славчо се

бѣ събудилъ вече и гледаше презъ отворения прозорецъ.
 — Бонке! — викна той за-смѣнъ. — Чувашъ ли? Трѣбваше да кажемъ да предаватъ по радиото тая пѣсенъ! Тя щѣше да е най-хубавиятъ номеръ отъ празника!

Константинъ Константиновъ